

3151.

Със лаври бе дарен от три режима
И с оди им се отблагодари...
Към тях измяната му бе простима –
Зад разкаянието той се скри.

Успя със щурм живота да превземе,
Измерваше със вечност своя миг,
Тя бе му единицата за време
И с нея се усещаше велик.

Величието мрази чистотата,
Зацапано е с кръв и със сълзи,
А той със страст възпяваше войната,
Младежи с този бяс да зарази.

Не е ли странно - който я възпява,
От нея да се отърве успява.

3152.

В страна, в която библиите са
Надхвърлили по броя си миряните,
Би трябвало светите небеса
Със благодат да наградят призиваните.

Призиваните обаче тънат в грях
Противно на Свещеното писание,
Последват ги и други като тях,
Последват ги без всяко колебание.

За разлика от Божите дела
Грехът не среща никакво препятствие
И силата му със „Добре дошла!“
Посрещат, въпреки че светотатство е.

Най-тъжното е, че защо така е
Все още няма как да се узнае.

3153.

Нетленната наука! – Тя успя
Напук на папи и политикани,
Напук и на безоката тълпа
Напредъка от врагове да брани.

Науката не вярва в чудеса,
Нима сама обаче не е чудо?!
На Истината чува тя гласа
Сред крясъци, заплахи и принуда.

Макар че беше жертва на гнета,
Изкара хората от пещерите,
С лекарства се пребори със смъртта
И начерта пътеки към звездите.

Удостои и себе си с награда –
По-рядко вече я горят на клада.

3154.

Защо присадките на Свободата
Нерядко се отхвърлят от народите?
Страхът ли им устата запечата,
Та в робска тишина живот да водят те?

Мълчание и Страх! – Велика сила!
И тя държи света във подчинение!
О, колко много хора е спасила
В отплата за покорство и смирение!

Живеят кротко и се размножават;
И произвеждат гласоподаватели,
Чрез тях за да успее вълкодавът
Да има повече последователи.

Той враговете си прегръща с лапи
Преди за гърлото да ги захапе.

3155.

За ветераните сред подлеците
Държавата ни не пести медали;
О, с колко мръсна слава са покрити!
О, колко много хора са предали!

Предишната им ненаситна ярост
Във името на злобата червена
Сменена е от безобидна старост,
Със всеобхватна почит обкръжена.

Като войници цял живот вървяха
На вожда си жесток под знамената,
Към робите те безпощадни бяха –
И към жените им, и към децата.

Доносничеха, грабежа, изселваха,
И от това нелошо припечелваха.

3156.

Енергията на престъпността
Ако се вложи във полезни цели
Как славно би се обновил света
По всички географски паралели!..

Но някакво проклятие тежи
И възпрепятства чудото да стане
Със помощта на хиляди лъжи
За християни и мохамедани.

Евреите създадоха Закон,
Запълнен с десет заповеди Божи,
Предвиден бе за не един сезон,
А никой не успя да го приложи.

Той може би е вече остарял,
Но по-добър светът не е видял.

3157.

Живеем сред вълшебен кръговрат,
При който днешните престъпни мутри
По някакъв непредвидим обрат
В министри видни се превръщат утре.

А ние непрестанно се дивим
На тази заразителна промяна,
Защото тя е факт неоспорим
И щем-нешем ще бъде изживяна.

Законът повече не им е враг,
Той даже безрезервно ги предпазва,
Когато за това даде му знак
Човекът, който Правдата предсказва.

И ако някой скърши му хатъра,
Очаква го милувка със сатъра.

3158.

Какво се случва с нравите човешки?-
Смъртта от глад нарича се „естествена”,
Погромните кланета - само „грешки”,
А подлостта е повсеместно чествана.

Страната сякаш безвъзвратно гасне,
От дългата робия изтощавана,
Богата на страдания безгласни
И често от децата си предавана.

Със времето променя се езикът
Ведно с нарастващото лицемерие,
Човек за „справка” ако го повикат
Се среща със похватите на Берия.

Това, разбира се, е непростимо
Обаче е в живота допустимо.

3159.

Безмислени подобно на вулканите,
Възвишени като предсмъртен вик,
Въстанията са между избраните
Да претворяват Вечността във миг.

Към този миг са хората забързани,
Забравяйки семейство и имот,
Със обща някаква идея свързани,
Посочваща към бъдещето брод.

И кръв невинна леят за идеята,
(А съществува ли виновна кръв?!)
За да възпяват после епопеята
И знамето с разсърдения лъв.

Тогава според данни проверени
Братоубийствата са разрешени.

3160.

Короната – загадъчен предмет,
Изобретена някога от Дявола,
Почитана от хорица безчет
И винаги Неправдата прославяла.

Поставя се от папските ръце
Бърху главата празна до безумие,
На тялото лишено от сърце,
С уста обучена на празнодумие.

На краля сред основните права
Е правото свещено на безделие,
А след това (и поради това!)
Най-мъдрият да бъде и най-смелия.

Но за общественото късогледство
Не е измислено лечебно средство.

3161.

Неделима ли е душата?

Част от душата ли е съвестта?
Ако ли е, ще е сред други части,
Една от тях е може би честта
До групата от пагубните страсти.

В безсмъртието вкупом ли са те
Или не всички тръгват за към рая?
Ако ли Господ някоя не ще,
Защо не иска да рече коя е?

Подборът в ада никак не е строг
За скитащите хора безтегловни,
Тук има дяволи, но няма Бог,
За да ги съди за дела греховни.

Тук съдят по закон и със свидетели,
Но не за грехове – за добродетели.

3162.

Гмежта от низкочели изпълнители
На повсеместния червен терор
Не бяха ли обикновени жители,
Превърнали страната във затвор?

Те не тръбяха шумно за победите,
Прославяни с рекламен меч и щит,
Предмет на дейност бяха им съседите,
Виновни в противонароден бит.

Потокът с доносите и сигналите,
Набързо се превърна във море,
А пътя на позора си избралите
Живееха сред всички най-добре.

Сега не са наказани за злото,
Защото те са вечно с мнозинството.

3163.

Народ, негоден за народовластие,
Отглежда със охота свой тиран
И с някакво чутовно сладострастие
Оставя се да бъде завладян.

Бокаса или „Гений на Карпатите”,
Садам, Кадафи и Наполеон,
Те всички ненавиждат демократите
И волята им е всеобщ закон.

Тълпите следват ги със заслепение,
Превърнати в безропотни стада
И крачат към поредно закление

Ведно с мечтата си за Свобода,
Докато в някой хубав ден узреят
И да се отърват от тях успеят.

3164.

Той беше всепобеден виден гларус,
Обичан, ненавиждан и напет,
Но връхлетян бе от досадна старост
И сложи край на подвизи безчет.

Отбягваха го всички млади чайки,
Понесли се в лазурния простор,
Той бе се любил с милите им майки,
А днес отхвърлен е. Какъв позор!

Приятели и врагове измряха
В настъпилите смутни времена,
Той сам е под порутената стряха,
Останал без квартира и храна.

И бавно схвана истината стара:
На старците помощник е Гробаря.

3165.

Без войни светът скоро би прогнил. (Молтке).

След Троя, Термопили и Фарсала,
Бородинó, Трафáлгар и Валмй,
Планетата окървави се цяла
По всичките морета и земи.

Кръвта превъплъщава се в медали
И в ярки героични писмена,
Които летописци са събрали
В прослава на поредната война.

Веднъж победата е на едните,
На другите е следващия път.
Отчетите за хората избити
Са със числа, които все растат.

И никой бог не ще да разбере,
Че тази лудост трябва да се спре.

3166.

Нападат ме откъслеци от спомени,
А аз опитвам се да ги сглобя,
От времето навярно са поломени
В съюз с неумолимата съдба.

Усмивка със неясни очертания...
Чия е тя и откъде е тя?
Очи излъчващи загадъчно сияние...
Кога съм срещал тази красота?

Въртят се те сред други впечатления,
Промъкнали се някога във мен,
Възкръснали сега като видения
И паметта обсебват нощ и ден.

Изчезват, после пак се появяват,
Но с волята не се съобразяват.

3167.

Какъв е бил светът преди Човека?
Той на живота давал е подслон
Във еволюционната пътека
На джунглата чрез вечния закон.

Но с очовечването на Земята
Се пръкнаха закончета безчет,
Коиито може би и Адвоката
Не знае да ги изрече подред.

Покупка и продажба на виновност
Е днеска за съда альш-вериш,
Дали лежиш или си по условност
Зависи колко можеш да платиш.

Така планетата се преобърна
И в тържище голямо се превърна.

3168.

Ако ще мерим с нещо Свободата
Аз бих избрал кубика за мерило,
Тъй както мерят трупите в гората
И там то не един е посребрило.

А Свободата е с обем на кула
Предумно през очите не мечтите,
Но при тираните е кръгла нула -
Убита е сред другите убити.

Властта за нея няма празни стаи
Освен килии мрачни във затвора
Докато тя накрая не признае,
Че вечна е опора на раздора.

А в безвъздушния простор кубичите
Запълват черепа на политиците.

3169.

След „Именник на българските ханове”,
Какъвто някой нявга подреди,
Редица твърде самобитни планове
За имена народът ни роди.

И ги приведе бързо в изпълнение:
Бенито Спасов, Хитлер Иванов
И даже Ленин Уйчев (с извинение!),
Балтиев Сталин, Хошимин Петров.

Пред множеството пъстро на студентите
И Клинтън Дърмов извисява ръст,
А НАТОслав е между претендентите
За вожд... Не вярвате ли? Честен кръст!

И става ясно, че по имената
Ще мерим градуса на времената.

3170.

War was gradually improved into an art, and degraded into a trade. ("History of the Decline and Fall of the Roman Empire", Edward Gibbon)

Злодеите са строго подредени
В Историята по големина,
От богове и хора осветени
Да грейт там за вечни времена.

При Цезар, Александър, Крас, Тиберий,
През Торквемада, Кóртес, Тамерлан,
Човек не може друго да намери
Освен погроми на престъпна сган.

Погроми, но с нарастващи мащаби
Изпълват календара и след тях
И който може повече да граби
Ще стане, фюрер, цар, аятолах.

Но редно ли е гладните и ситите
Да са в съюз в прослава на бандитите?

3171.

Комунизмът – една опропастана мечта.

Какво велико противостоене
На милиони срещу милиони!
И всичко за идеите червени,
Превърнали се в кървави корони.

Светът видя лъжата как поникна,
Но във нещастieto не повярва,
А после със нещастieto свикна
И то със себе си се надпреварва.

Палачи с жертви пак си заживяха
Върху Земята с много кръв обляна...
Умрелите напразно ли умряха?
Задачата без отговор остана.

Загиналите отговора знаят,
Но да мълчат им заповядва раят.

3172.

Лица на победилия герой
Обсипват с лаври, не и със любов,
Щом да загине не успял е той
Веднага след победния си зов.

Победата – развратница е тя,
И не един герой превръща в смет
Чрез изкушението на властта
И чрез отбор ласкатели отвред.

Умирайте навреме, господа,
Със паметници за да ви сменят
И те ще бъдат вашата следа,
С която свършва славният ви път!

А иначе парите и позора
Ще са единствената ви опора.

3173.

Палачът, който после става жертва,
С това изкупил ли е своя грях?
Дали със жертвата си той зачертва
От него раждания смъртен страх?

Бухарин, Берия, Ежов, Ягода,
С живота си разнасяха смъртта,
А тяхната бе радост за народа
Без оглед колко бе жестока тя.

Всеопрощение се проповядва
Предимно от черковния амвон,
Но отмъстителната остра брадва
Отбягва често Божия закон.

Тя действа без излишно колебание
И чуждо ѝ е всяко състрадание.

3174.

Познавам малка спретната държава,
Там всеки за водач е кандидат,
Там се възпява всяка чужда слава,
А родният талант е непризнат.

Свободни са, но без да подозират,
И вожд да стане всеки чака ред,
Защото всички знаят и разбират
Делата в Министерския Съвет.

Заемат място в него млади, стари,
За да оставят паметна следа
Подобно на неопитни бръснари,
Заели се с народната брада.

Но по метода бърз на Мао Дзе Дун
Брадата му те бръснат без сапун.

3175.

*По-скоро камила ще мине през иглено ухо, отколкото
богат да влезе в Царството Божие. (Думи на Христос)*

Христос е рекламирал бедността,
Чрез нея обещава е блаженство
И всякаква задгробна красота
При вечно и безплатно райско членство.

След Него бедността се размножи
И покори от край до край Земята,
Дали това на Него се дължи
Светът попита пролетариата.

А той не бил съгласен със Христос
И с бедността преборил се чрез сила,
За да спасява всеки гол и бос,
Но бедността накрая победила.

Тя продължава в този свят да властва,
А и чрез Бог във Онзи свят участва.

3176.

Сред старите и нови изтезания
Открива се понякога прилика –
Изтръгват се в началото признания,
А след това изтръгват и езика.

За изтезания и милосърдие
Белязан е Човека от съдбата
И той със непресъхващо усърдие
Чрез тях е устремен към Свободата.

Кое от двете е със преимущество
Дали това ще стане нявга ясно
Сред нравственопартийното имущество,

Където всяко слово е прекрасно,
А всички изтезания словесни
Завършват често със надгробни песни?

3177.

При повик „Има хора за избиване!”
Палачи непременно се намират
И междубратското кръвопроливане
Напразно чака сили да го спират.

Със него нявга боговете хранеха
Чрез жертвоприношения жреците,
А във последствие пак с него бранеха
С любвеобилна преданост парите.

Пари и кръв! – Могъща коалиция!
Как здраво е омрежила Земята!
Но тук не спира нейната амбиция –
За нов бог иска тя да е призната.

И няма никого да пожалее
При опита планът ѝ да успее.

3178.

Напредват бързо лилипутите
Към политическите висини,
Със хитростта си са прочути те
И с планове за светли бъднини.

Качени върху обещания,
Изглеждат като великани те,
Лъжата им без колебания
Уверено от ден на ден расте.

Творците с малки изключения
Са впрегнати със сребърна юзда,
И всички лилипутски мнения
Подържат кротко с „Да, Да, Да, Да, Да!“

И казват, че от всяка пеперудка
Ще се роди червена лилипутка.

3179.

Сред честните се раждат подлеците
(Обратното се среща във романите),
Когато бурята разбърка им съдбите
И в зверове превърне християните.

На нравите вълшебната позлата
Се трансформира в самосъхранение
И е готов да предаде Земята
Подлецът зарад своето спасение.

Без бурята останал би той честен
И чист като невинното разпятие,
Дори сред хората би бил известен
С това, че честността му е занятие.

Навярно затова в спокойно време
Не буйства подлостта, а само дреме.

3180.

*Щастието е отсъствие на болка.
(Артур Шопенхауер)*

Да обучаваш хората на щастие
Не е ли безнадежден занаят? -
Лъжите да използваш за причастие
И да кощунстваш с този свят обряд?

Това обаче дава препитание
На видни политически дейци
И във кръга на тяхното влияние
Попадат и глупци, и мъдреци.

Дали на елините във агората
Или на днешен столичен площад,
Все по един и същи начин хората
Към светлите лъжи изпитват глад.

И този глад, законен или не,
Е ненаситен, засега поне.

3181.

По Езра Паунд.

Поглеждам към небето замечтан,
Където рибите, съблекли своята дреха,
Сред крясъка на разпилян тамян
От леопарда чакаха утеха.

Защо листенца от надгробен бряг
Целувката, разкъсана на части,
Преследват в своя огледален бяг,
И в мен разпалват забранени страсти?

Уви! Не ще узнае никой тук
Как бавно в кладенеца на съдбата
Мечти, обрасли със безсмъртен звук,
Прокуждат грешници към Сатаната.

А той, разпръснал черното си тяло,
Блести във рая целият във бяло.

3182.

Намират се на този свят поеми
За четене с притворени очи,
Които спират бягащото Време
И пред които пошлостта мълчи.

Материални ценности не дават,
Нито висок чиновнически пост,
Но добродетелите те прославят
И от човека гонят всяка злост.

Чистилище безплатно за душата
Предлагат между редовете те
И чист копнеж по Свободата свята
За оногова, който ги чете.

Беда е, че такава златна мина
Все още се използва от малцина.

3183.

За да не стигнат людете небето,
Размеси Господ някога езиците,
Неразбирателството след което
Роди излишъка на политиците.

Сега разбъркването продължава,
Но този път засяга занаятите –
Пожарникар физици надзирава
И диригент копае с адвокатите.

Тук лагерите тъй са уредени,
Че мярка за живот е вагонетката,
Професиите ни са изравнени,
На всички тях им е видяна сметката.

Пренасяй камъни, пренасяй камъни,
Властта докато умъртви и двама ни!

3184.

*The worlds revolve like ancient women gathering
fuel in vacant lots. (T.S. Eliot, „Preludes”)*

„Потокът на съзнанието” дава
Безспорни данни само за едно –
Че в дебрите на умствената плява
Се среща рядко златното зърно.

Човек да прекопава редовете
Ще трябва дълго със напрегнат взор,
За да намери скрилото се цвете
Тук-там посред словесния простор.

Приема всяка стихотворна мода
Поезията ни и я търпи -
Закратко враговете на народа.
Дори навярно може да приспи.

А нейните творци във суматохата
Ще назовем герои на епохата.

3185.

Когато цялата му мощ е свършена,
Човекът никога не се предава
И волята остава непрекършена
На цялото човечество за слава.

Това го отличава от говедата
Сред сините простори на безкрая
И го венчае с лаври на победата,
Макар че го изгониха от рая.

Такъв представят ни го по портретите,
Направени най-често по поръчка,
Такъв го величяят и поетите
С перо като с вълшебна пръчка.

Дали това е тъй или ще бъде
Днес всеки сам за себе си ще съди.

3186.

*Джазът беше упадъча музика, романът
„Д-р Живаго” упадъчна литература, генетиката
упадъчна наука. (Справка –комунистическата преса)*

Опасен беше този параграф,
Неясен и убийствено загадъчен -
Без оглед крив ли си или си прав,
Той те жигосваше със знак „упадъчен”.

Поезия, естрада, живопис,
Или белетристични съчинения,
Се мразеха от всеки комунист,
Щом види в тях идейни отклонения.

Кое е уклон и кое не е
Се сочеше от вождовете алени,
Това с тъга народът го пое,

А със „Ура!!!” угодниците галени,
Които алчно зъбите си точеха
Да изядат, когото им посочеха.

3187.

Правителствата мъчат обществото
Със ненаситна власт, но бързотечна,
И всички масово крадат, защото
Корупцията тук е безконечна.

А за народа алчни кождери
Извират денонощно повсеместно
И без да търси той ще ги намери,
Това в Историята е добре известно.

Според Закона всички сме неравни
От времето на пещерните хора –
Едни родени за печалби славни,
А други – кандидати за затвора.

Там размишляват дълго, за да схванат:
Човек е честен докато го хванат.

3188.

Гласът на много милиони жители
Е днес превърнат в кърваво мълчание
От шайка безпросветни поробители,
Жестокостта е тяхно препитание.

Ще кажем ли за злите проявления,
Че от съдба злокобна са изпратени
Невинността да плашат с престъпления
И чрез престъпност да рушат страната ни?

Каквото и да кажем, те фактически
Оформят на бита ни панорамата
И механически, и политически,
Осъществяват на народа драмата.

А ученият да узнае чака
Где силата е скрита на простака.

3189.

*Сутиен с диаманти за 2 милиона
долара показва „Victoria's secret”.*

Започналото шумно полудяване
Дали достигна вече своя връх?
Ще спадне ли моралното отравяне
Чрез диаманти със залокобен дъх?

Дванайсет милиона са франзелите,
Вградени във единствен сутиен! -
На злото те показват ни пределите
Във този свят от лудост заплепен.

Какви и колко са новородените,
Които ще накърми тази гръд,
На милиони щом са оценените
Играчки с блясък, за да я крепят?

А може би жени с одежди сърмени
Не следва да се занимават с кърмене.

3190.

Една нищожна милиардна част
От времето на родната Вселена
Е предоставена в човешка власт
Със роля за Човека отредена.

Едва ли стига този кратък миг
На сцената да каже „Царя иде!”,
Но той желяеше да е велик
И себе си като водач да види.

Превъплъти се в Ксеркс и Анибал,
В Абдул Хамид, Кадафи и Атила,
Със роби да търгува бе успял
И църквата греха му бе простила.

Един гробовен глас тогава рече:
„Мигът ти свърши, тръгвай си, човече!”

3191.

Налага се да служиш на служители,
Които да обслужват теб са длъжни
Насред чиновническите обители
Под правила общински и окръжни.

О, ти прекъсваш важни занимания
И вечно си в неподходящо време,
„Коя е столицата на Албания?
Забравил съм я, дявол да я вземе!”:

И кръстословицата във очакване
Остава зарад твоето нахалство -
Да търсиш истината чрез оплакване
Срещу великото архивно кралство.

„Бурмички заменяеми сте вие,
Навеки несменяеми сме ние!”

3192.

В хотел-ресторанта „Славянска Беседа”
Сред мъртвото време на онзи Девети
Подобно на в салхана сбрани говеда
Невинните кървава хала помете.

Джелати към вързани хора напират
Един през друг всеки кама да накърви
И Молох, на всички джелати кумирът,
Награда ще връчи на който е първи.

А другите скоро министри ще станат,
Живот като принцове всички ще водят
И с чужда кръв своята кръвчица ще бранят
В достойно блаженство да расне народът.

Блаженството плавно до днес продължава
На всичките родни джелати за слава.

3193.

Диктаторът с терора служи си
По план да произвежда ужаси –

Хиляда души са разстреляни,
А много хиляди са в „Белене”,

Където под надзор на псетата
Изхранват после с тях прасетата,

За да се ширят из България
В червено вапцани бездария,

Проникнали навред в културата,
Във спорта и номенклатурата

За тържеството на тираните,
А цял народ си ближе раните

И на робията си в мрака
Пощада от властта не чака.

3194.

*Опашката дълга– на робството плод,
„погълна несетно полвина живот”.*

Ти вече свикна с дългата редица,
Където примирен за нещо чакаш,
За да нахраниш своите дечица
Във ролята на дребен просяк сякаш.

Така те обучават на покорство
Към вожда на народната държава,
А той наказва всякакво упорство
И всяка непредвидена проява.

Ти имаш право да се подчиняваш
И да го славиш вредом ежечасно,
Политкръжоците да посещаваш,
А там твърдят, че всичко е прекрасно.

И хорът на стоглавата ламя
Запява химн „Свободната земя”.

3195.

Започнеш ли, не бива да преставаши
Да славиш петолъчната звезда,
А свободата да не я възпяваш
Изглежда е най-трудна свобода.

Грамадата от стихотворна плесен,
Обгърнала партийната снага,
Да събера положих труд нелесен,
Навярно неполаган досега.

Напразно! Свлачища от страстни оди
До болка затъмниха моя взор,
Абсурдно бе човек да ги изброди
Сред мрака на платения позор.

Разбрах, че авторите на играта
Са явно ударници в занаята.

3196.

*Ковънтри е един от първит градове,
почти изцяло разрушен от нацистите.*

Създаден бе глаголт „ковънтрира”
За мерене на едри разрушения,
Когато във войната се планира
Затриване на две-три поколения.

Днес мярка нова е необходима
Във връзка със научното развитие,
Отстъпва Ковънтри на Хирошима,
Щом става дума за кръвопролитие.

А бъдещето крие изненади:
Москва, Ню Йорк или Земята, цялата?
Да, ядрената мощ е без прегради,
От жертви никога не е преяла тя.

Кой следващото име ще постави,
Ще разберем ако останем здрави.

3197.

*Който от съвременниците ни не е чел преводите на
Иван Вазов, той не се е поикавал от смях. (Йордан
Ефтимов, „Двойното дъно на класиката“)*

Омаян съм от чудната мешавица
На прелестно звучащи словеса,
В които неговите мисли давят се
Под светли поетични небеса.

Претегля чуждите стихотворения
На своите чувствителни везни
И неговите безпогрешни мнения
Кой би посмял във грях да обвини?

С литота, синекдoxa, метонимия,
Антономасия, дори оксиморон,
Твори критическата си алхимия
И позлатява собствения трон.

А после в стиховете си отново
Превръща златото си във олово.

3198.

Комунистите в преображение...
Те поругават своя свят обет
Във името на личното спасение
От страх пред нов Аугусто Пиночет!

У нас явленията полвинчати са –
Безкръвност закупуваме чрез чест
За влизане на прехода си с гратиса
В палата на световния прогрес.

С мъчителите наши се прегърнахме
И заживяхме заедно със тях,
В единствения общ дом се завърнахме
На Каин при несторения грях.

А нашите убити и ранени
Са днес простени, но неотмъстени.

3199.

Трудолюбивата светулка знае
Да произвежда мека светлина,
Но кукумявката ѝ каза „Дай я,
За нея ще платя добра цена!”

Светулката излезе във оставка,
Загубиха се нейните следи
И вместо нея стара кукумявка
Със светлината се разпореди.

Накрая тя за първи свой заместник
Постави журналиста – черен кърт,
А „Светлина” бе неговият вестник
И с него верен ѝ бе той до смърт

Между момичетата и момчетата
Те заедно разпръскваха просветата.